

Det går helt agurk i saunaen eller Lester og bøsserne

Poul Malmkjær

Richard Lesters reklamefilmbanke og lette form har det med at tage brodden af de seriøse undertoner, der kan ligge i hans film. Det er vel egentlig kun i »Petulia« og delvis i »Hvordan jeg vandt krigen« man ser hudløsheden gennem kostymeringen. Jeg vil heller ikke afskrive muligheden af, at man om et par år vil inddrage også »Robin og Marion« i den eksklusive gruppe.

I »The Ritz« er Lester ikke ude med seriøse undertoner. Måske kan ærgerrige Gay Libs se et overordnet seriøst sigte med filmen in toto, men ellers må man betegne projektet og resultatet som uengagerende underholdning af den virkelig diverterende art, hvor det eneste, man kan gå op i, er ideernes mængde og kvalitet, kunstbegrebernes elegance, formens arabesker og spillernes veloplagthed.

Til grund for »The Ritz« (som savner en dansk titel) ligger en populær Broadway-komedie af Terrence McNally, og intet i filmen antyder nogen større bearbejdning, da forfatteren selv skrev det om til filmmanuskript. Vi bliver stort set indenfor den samme lokalitet, det kæmpemæssige, dekadent udstyrede bøssebad, der fungerer som helsecenter, bordel, cabaret, mødested og almindeligt fristed. Til dette sted ankommer Cleveland-forretningsmanden Gaetano Proclo på flugt for sin Mafia-familie. Proclo

aner intet om stedets karakter, og det er med nogen forbløffelse han afviser de første følere, der spænder fra generelle invitationer til direkte attack fra en »chubby-chaser«, Claude, der ikke kan stå for den rundladne type. Eller også kan han netop. Anyway, Claude er den ihærdigste blandt mange, der må tro, at Proclo er på eventyr, og Proclo på sin side er nu så overbevist om stedets egenart, at han en tid lang tror, at den kontante small-time skuespillerinde Googie Gomez er i drag. Det kompliceres yderligere af at Googie tror, at Proclo er en berømt Broadway-producer med et lille erotisk orienteringsproblem, som hun kan hjælpe ham af med. Ind i menagen kommer desuden en detektiv med en stemme, der aldrig er gået i overgang, sendt af Proclos morderiske svoger, men tilfældet gør, at detektiven forveksler svogre, og det hele – man er aldrig nogensinde helt sikker på nogen af personerne i denne farce – ender med et vanvittigt show ved the pool-side, med Proclo og Claude (som viser sig at være gamle soldaterkammerater) sammen med en særlig talentfuld gæst, der samtidig er blevet forvekslet med detektiven, giver et Andrew Sister-nummer, inden alle ender i svømmebassinet og Proclos søster ankommer og reder alle tråde ud. Da Proclo drager af, er man heller ikke sikker på, at succes'en med Andrew Sisters-nummeret ikke vil lokke ham tilbage til »The Ritz«.

Det vrimler naturligvis med døre i filmen, døre der udnyttes på alle tænkelige måder fra de gamle Lubitsch-dørnumre til mere kontante, moderne tricks. Der åbnes og lukkes døre på alle måder, dørunumre forveksles, der tales gennem lukkede døre, døre brydes ned og slås ind, døre går op ved uheld og dørlåse smækker i ved uheld. Og der er gange og trapper, hvor man rigtig kan gå fejl af hinanden og stå på lur efter hinanden og løbe efter hinanden i frenetisk jagt efter lykken eller efter hævn, mens Rita Morenos suverænt egocentriske Googie Gomez – i filmens morsomste præstation – uanfægtet forfølger sit mål, at blive opdaget og komme i en Broadway-musical. Hendes tunge puerto ricanske accent får hyppigt ellers uskyldige ord til at lyde som obskøniteter i et i forvejen meget kontant vokabularium. Hun er en lavastrøm. I de øvrige roller tumler Jack Weston som Proclo omkring i en tilpas tvetydig sindstilstand, mens Paul B. Price som Claude, Treat Williams som detektiven, og F. Murray Abraham som den altid og til næsten alting beredte Chris fungerer oplagt. Folk, der har set teateropførelsen, hævder dog at ensemblet, der er identisk med filmens, var bedre på teatret. Den form for sammenlignende kunst(arter) fylder mig altid med beundring. Indtil jeg selv får lejlighed til at sammenligne. (The Ritz – USA 1976).

Poul Malmkjær.